

Deel 1

1

Jung wordt door een onzichtbare muur afgesloten van de wereld. Zolang hij zijn broeders moet beschermen, blijft hij vechten. Beschermen tegen het kwaad, het verraad, tegen de bedriegers en degene die hen hebben verlaten. Jung ademt diep in door zijn neus en voelt de zuurstof zijn longen vullen, hij perst zijn lippen op elkaar. Hij heeft niet veel nodig om in de juiste gemoedstoestand te komen, alleen zijn herinnering aan de leugenaars laat zijn bloed al koken. Zijn leren pak zit vacuüm tegen zijn lichaam aangezogen en hij houdt zijn adem vast. De adrenaline raast door zijn lichaam, het bloed pulseert in zijn hoofd. Spiedend loert hij door zijn masker heen. Zijn bloedbroeders zitten in een kring, hij telt twaalf paar benen op de gehavende vloer van de Priorij van Adelbergen. Hij sluit zijn ogen, zijn hoofd tolt. Ze zijn allemaal present, hij huivert van genot en blaast langzaam zijn adem uit.

Het monotone gezang van de flagellanten bereikt hem en hij is weer in het heden. In de Priorij van Adelbergen, waar het allemaal begon. Het internaat. De jongens. Zijn broeders. Ieder jaar weer, op 3 januari, op deze gedenkwaardige kennismakingsdag, komen ze samen om hun verbond te bestendigen. Het is inmiddels zevenenvijftig jaar geleden toen ze elkaar voor het eerst ontmoetten, ze waren nog maar twaalf jaar oud toen ze door hun ouders naar het Sankt Regensdorf Alpine-internaat gestuurd werden. Ze waren jongens van goede

komaf, ze moesten klaargestoomd worden om de volgende generatie van de politieke bovenlaag te vormen. Jung schudt zachtjes zijn hoofd bij de herinnering. Ze waren slechts een product van het elitaire klassensysteem en hun ouders waren vastberaden om hun oudste nakomelingen op het internaat voor te bereiden als toekomstige opvolgers. Dat was belangrijk, niets anders gold.

Jung zucht, tranen prikken plotseling in zijn ogen als hij de vertwijfelde gezichten in zijn herinnering weer voor zich ziet. Angstig. Onwetend als puppy's. Ze hadden alleen elkaar nog, voor de rest waren ze afgesloten van de wereld. Ze konden niet naar huis of hopen dat hun ouders hen kwamen halen, hun vaders hadden de opleiding zelf ook gedaan. En hun grootvaders ook, generatie na generatie hadden ze de ontberingen ontgonden die hen klaarstoomden voor de toekomst om een groot leider te zijn. Zij waren de uitverkorenen. Maar ze waren nog zo jong, zo naïef en vooral zo weerloos voor wat ze op het internaat gingen aantreffen. De straffen die ongetwijfeld komen gingen, de geruchten gonsden als voorbode door het gebouw.

Jung herstelt zich en kucht. Toch was dat ook een vorm van liefde, filosofeert hij in stilte verder. Als eerstgeborene waren ze belangrijk voor hun ouders die overtuigd waren dat ze alleen met tucht en orde opgevoed konden worden. En het had hen ook veel gebracht. Heel veel. Daarom verzamelden ze zich ieder jaar op deze magische plek, zijn bloedbroeders en hij. In de catacombe van de Priorij van Adelbergen werd hun belofte en verbond ieder jaar op drie januari hernieuwd. Jung bijt op de binnenkant van